

NORA
ROBERTS

*De roep van
de haven*

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1999 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Inner Harbor*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0902 5
ISBN 978 94 027 6309 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2016
Tweede druk oktober 2021

Originele uitgave verschenen bij Jove Book, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Phillip Quinn overleed toen hij dertien was. Omdat het overwerkte en onderbetaalde personeel van de Spoedeisende Hulp van het Baltimore City Hospital hem supersnel reanimeerde, was hij niet erg lang dood.

Hij vond het echter lang zat.

Zijn kortstondige dood was veroorzaakt door twee 6mm-kogels, die door het open raampje van een gestolen Toyota Celica waren afgevuurd uit een semiautomatisch pistool. De vinger aan de trekker had toebehoord aan een goede vriend – voor zover een dertienjarige dief tenminste goede vrienden had in de onderwereld van Baltimore.

De kogels hadden zijn hart gemist. Op het nippertje, maar jaren later zou hij bedenken dat dat precies genoeg was.

Dat hart was jong en sterk, zij het al behoorlijk gepokt en gemazeld. Het bleef kloppen terwijl hij op de hoek van Fayette en Paca in de goot lag en zijn bloed over gebruikte condooms en gebroken spuiten stroomde.

De pijn was ondraaglijk, alsof er scherpe gloeiende ijspegels in zijn borst werden gestoken. Maar door die stekende pijn kon hij niet wegzakken, kon hij het bewustzijn niet verliezen. Hij was bij kennis, hoorde het gegil van andere slachtoffers of misschien van omstanders, het gegier van remmen, draaiende motoren, zijn eigen snelle en onregelmatige ademhaling.

Hij had even tevoren zijn buit, wat elektronica die hij nog geen vier straten verderop uit een flat op tweehoog had gestolen, aan een heler verkocht. Met tweehonderdvijftig dollar op zak was hij vervolgens op pad gegaan om voor tien dollar marihuana te kopen om hem de nacht door te helpen. Omdat hij die dag was ontslagen uit de jeugdgevangene-

nis, waar hij drie maanden had gezeten voor een inbraak die niet zo gladjes was verlopen als deze, was hij niet meer op de hoogte geweest van wat er speelde. En had hij geen geld gehad.

Nu bleek hij ook geen geluk te hebben.

Later zou hij zich herinneren dat hij had gedacht: shit, o shit, wat doet het pijn! Al zijn andere gedachten waren wazig. Hij had in de weg gestaan, dat wist hij wel. Die kogels waren niet speciaal voor hem bedoeld geweest. Vlak voordat er was geschoten, in die paar seconden waarin het had geleken alsof alles stilstond, had hij een glimp opgevangen van de benedkleuren. Zijn eigen kleuren, wanneer hij de moeite nam zich in te laten met een van de gangs die door de straten en stegen van de stad zwierven.

Als hij niet net uit de gevangenis was gekomen, had hij zich op dat moment niet op die straathoek bevonden. Ze zouden hem hebben gewaarschuwd daar uit de buurt te blijven, en dan had hij nu niet in die smerige goot liggen bloeden.

Lichten flitsten – blauw, rood, wit. Het gegil van sirenes drong door het gegil van de mensen heen. Smerissen. Zelfs half bewusteloos van de pijn zei zijn instinct hem dat hij moest vluchten. In gedachten sprong hij op, jong, behendig, door de wol geverfd, en versmolt hij met de schaduwen. Maar de gedachte alleen al vereiste zo veel inspanning dat het zweet over zijn gezicht droop.

Hij voelde een hand op zijn schouder, voelde vingers zoeken naar een ader in zijn hals.

‘Deze leeft nog. Bel een ambulance.’

Iemand draaide hem op zijn rug. De pijn was onbeschrijflijk, maar de schreeuw die in hem opwelde, bleef steken in zijn keel. Boven zich zag hij gezichten zweven, zag hij de harde ogen van een smeris, de sombere ogen van de ambulanceverpleegkundige. Rode, blauwe en witte lichten deden zijn ogen branden. Iemand hilde met hoge, doordringende uithalen.

‘Hou vol, jongen.’

Waarom? Hij wilde vragen waarom. Leven deed pijn. Hij had zich ooit voorgenomen een nieuw leven te beginnen, maar dat zou toch niet lukken. Wat er nog over was van zijn leven stroomde rood de goot in. Tot nu toe was zijn leven verrot geweest. Nu was er alleen maar pijn.

Wat had het verdomme voor zin?

Hij verloor het bewustzijn, voelde even geen pijn meer, zakte weg in een wereld die groezelig donkerrood was. Van ergens buiten die wereld kwamen het gegil van sirenes, de druk op zijn borst, de snelle beweging van de ambulance.

Toen opnieuw lichten, felle witte lichten die zijn gesloten oogleden verschroelden. En hij vloog een gang door, met om hem heen geschreeuw.

‘Kogelwonden in zijn borst. Bloeddruk tachtig over vijftig en dalend. Pols zwak en snel. In en uit. Pupillen zijn goed.’

‘Bepaal zijn bloedgroep. We moeten foto’s maken. Op drie. Eén, twee, drie.’

Zijn lichaam leek te schokken, omhoog, weer omlaag. Het kon hem niet meer schelen. Zelfs het groezelige rood begon grijs te worden. Er werd een buis in zijn keel geduwd, maar hij deed geen moeite hem eruit te hoesten. Hij voelde hem nauwelijks. Voelde nauwelijks iets en dankte God daarvoor.

‘De bloeddruk daalt. We verliezen hem.’

Ik ben al heel lang verloren, dacht hij.

Met vage belangstelling keek hij naar hen, naar de zes in het groen geklede mensen die in een kamertje om een tafel stonden waarop een lange blonde jongen lag. Alles zat onder het bloed. Zijn bloed, besefte hij. Hij lag op die tafel, zijn borst opengereten. Met objectief medelijden keek hij naar zichzelf. Geen pijn meer nu. Het was zo’n opluchting dat hij bijna glimlachte.

Hij zweefde verder omhoog, totdat het tafereeltje onder hem een paarlemoerglans kreeg en de geluiden alleen nog echo's waren.

Opeens schoot de pijn door hem heen, zo abrupt dat het lichaam op de tafel schokte en hij werd teruggehaald. Zijn verwoede poging om zich terug te trekken was kort en tevergeefs. Hij was weer in zijn lichaam, voelde weer, was weer verloren.

Toen hij opnieuw bij bewustzijn kwam, verkeerde hij in een door medicijnen veroorzaakte roes. Iemand snurkte. Het was donker in de kamer, en het bed was smal en hard. Door een glazen met vingerafdrukken bevlekte ruit filterde wat licht naar binnen. Apparaten piepten en maakten monotone zuigende geluiden. Om die geluiden niet te hoeven horen zakte hij weer weg.

Twee dagen lang was hij met tussenpozen bij bewustzijn. Hij had erg veel geluk gehad. Dat was wat ze hem vertelden. Een mooie verpleegster met vermoeide ogen, en een arts met grijzend haar en dunne lippen. Hij wilde hen nog niet geloven, niet zolang hij te zwak was om zijn hoofd van het kussen te tillen, niet zolang hij om de twee uur werd overvallen door die afschuwelijke pijn.

Toen de agenten binnenkwamen, was hij wakker, en de pijn was onderdrukt met een flinke dosis morfine. Hij zag meteen dat het smerissen waren. Zijn instinct was niet zo verdoofd dat hij hun loopje, hun schoenen, hun ogen niet herkende. Het legitimatiebewijs dat ze hem lieten zien, had hij dan ook niet nodig.

'Hebben jullie een sigaret voor me?' Dat vroeg hij aan iedereen die langskwam. Hij snakte naar nicotine, ook al betwijfelde hij of hij in staat zou zijn een trekje van een sigaret te nemen.

'Je bent te jong om te roken.' De eerste agent plakte een vaderlijke glimlach op zijn gezicht en posteerde zich aan de ene kant van het bed.

Dat was Lieve Agent, dacht Phillip vermoeid.

'Ik word met de minuut ouder.'

‘Je boft dat je nog leeft.’ De tweede agent haalde met een nors gezicht een aantekenboekje tevoorschijn.

En dat was Boze Agent, concludeerde Phillip. Hij moest er bijna om lachen.

‘Dat zeggen ze hier de hele tijd. Wat is er verdomme gebeurd?’

‘Dat mag jij ons vertellen,’ zei Boze Agent met zijn pen in de aanslag boven zijn boekje.

‘Ik ben voor mijn kloten geschoten.’

‘Wat deed je op straat?’

‘Ik denk dat ik naar huis ging.’ Hij had al besloten hoe hij het zou spelen en deed langzaam zijn ogen dicht. ‘Ik kan het me niet precies herinneren. Ik kwam ergens vandaan... De bioscoop?’ Hij liet het klinken als een vraag, deed zijn ogen weer open. Boze Agent geloofde er niets van, dat zag hij zo. Maar wat konden ze hem maken?

‘Naar welke film ben je geweest? En met wie?’

‘Dat weet ik niet. Het is allemaal zo chaotisch. Het ene moment liep ik over straat en het volgende moment lag ik op mijn bek.’

‘Vertel ons maar wat je je wél herinnert.’ Lieve Agent legde een hand op Phillips schouder. ‘Denk maar rustig na.’

‘Het ging allemaal zo snel. Ik hoorde schoten... Ik denk tenminste dat het schoten waren. Er begon iemand te gillen, en toen was het alsof er in mijn borst iets explodeerde.’ Dat was in ieder geval redelijk dicht bij de waarheid.

‘Heb je een auto gezien? Heb je gezien wie er schoot?’

Zowel de auto als de schutter was in zijn geheugen gegrift. ‘Ik geloof dat ik een auto zag, een donkere auto. In een flits.’

‘Je bent lid van de Flames.’

Phillip richtte zijn blik op Boze Agent. ‘Ik ga weleens met ze om.’

‘Drie van de lijken die we van het plaveisel hebben geschraapt, waren lid van de Tribe. Die hadden niet zoveel geluk als jij. De Flames en de Tribe kunnen elkaars bloed wel drinken.’

‘Dat heb ik gehoord.’

‘Je bent door twee kogels getroffen, Phil.’ Lieve Agent trok een bezorgd gezicht. ‘Twee centimeter naar rechts en je was dood geweest nog voordat je de straat raakte. Je lijkt me een intelligente knul. En een intelligente knul maakt zichzelf niet wijs dat hij loyaal moet zijn aan klootzakken.’

‘Ik heb niks gezien,’ zei Phillip, niet uit loyaliteit maar uit overlevingsdrang. Als hij doorsloeg, was hij er geweest.

‘Je had meer dan tweehonderd dollar op zak.’

Phillip haalde zijn schouders op en had meteen spijt omdat er door die beweging een pijnscheut door zijn lichaam ging. ‘Echt waar? Nou, dan kan ik misschien mijn rekening hier in het Hilton betalen.’

‘Niet zo brutaal, vriend.’ Boze Agent boog zich over het bed. ‘Ik kom jouw soort elke dag tegen. Je was nog geen vierentwintig uur uit de gevangenis of je lag al bloedend in de goot.’

Phillip vertrok geen spier. ‘Kan ik er wat aan doen? Moet ik weer de bak in omdat iemand me heeft neergeschoten?’

‘Hoe ben je aan dat geld gekomen?’

‘Dat kan ik me niet herinneren.’

‘Je was in Drug City om te scoren.’

‘Hebben jullie drugs op me gevonden?’

‘Misschien wel. Je kunt je toch niets herinneren?’

Die zat, dacht Phillip. ‘Ik zou er nu best zin in hebben.’

‘Rustig nou maar.’ Lieve Agent schuifelde met zijn voeten. ‘Hoor eens, jongen, als je meewerkt, krijg je een eerlijke behandeling. Je hebt genoeg ervaring met het systeem om te weten hoe het werkt.’

‘Als het systeem werkte, lag ik hier niet, toch? Jullie kunnen me niets doen wat al niet is gedaan. Jezus, als ik had geweten dat er iets aan de hand was, was ik daar niet geweest.’

Plotselinge commotie in de gang leidde de aandacht van de agen-

ten af. Phillip deed gelaten zijn ogen dicht. Hij herkende de woedend schreeuwende stem.

Stoned, dacht hij meteen. Toen ze de kamer binnenstroomde, deed hij zijn ogen weer open en zag hij dat hij gelijk had.

Ze had zich opgedoft voor het bezoek, zag hij. Haar blonde haar was getoupeerd en werd met haarlak in model gehouden, en ze had zich helemaal opgemaakt. Onder de make-up was haar gezicht misschien mooi, maar nu was het hard en agressief. Haar lichaam zag er goed uit, dat was nodig voor haar werk. Stripteasedanseressen die bijverdienden als hoer moesten een mooi lichaam hebben. Ze had een strak haltertruitje en een spijkerbroek aan en kwam op klikkende naaldhakken naar zijn bed toe.

‘Wie moet dit verdomme betalen? Je bezorgt me alleen maar ellende.’

‘Hoi, ma, ook goedendag.’

‘Hou je brutale bek. Dankzij jou heb ik smerissen aan de deur gehad. Ik ben het zat.’ Haar ogen schoten naar de mannen aan weerskanten van het bed. Net als haar zoon zag ze in één oogopslag dat het agenten waren. ‘Hij is bijna veertien. Ik heb genoeg van hem. Deze keer hoeft hij niet meer thuis te komen. Ik wil niet meer op mijn vingers gekeken worden door de politie en maatschappelijk werkers.’

Ze schudde de hand van de verpleegster, die haastig naar binnen was gekomen, van haar arm en boog zich over het bed. ‘Waarom ben je verdomme niet gewoon doodgegaan?’

‘Ik weet het niet,’ zei Phillip kalm. ‘Ik heb het geprobeerd.’

‘Je hebt nooit gedeugd.’ Ze siste tegen Lieve Agent toen die haar bij het bed vandaan trok. ‘Je hebt verdomme nooit gedeugd. Denk maar niet dat je weer bij mij mag komen als ze je hieruit laten,’ schreeuwde ze toen ze de kamer uit werd gesleept. ‘Ik ben je zat.’

Phillip wachtte, hoorde haar vloeken en tieren, formulieren vragen die ze kon ondertekenen om hem uit haar leven te bannen. Toen

keek hij op naar Boze Agent. ‘Denkt u dat u me bang kunt maken? Ik leef met dat mens. Iets ergers kunnen jullie me niet aandoen.’

Twee dagen later kwamen er twee vreemden zijn kamer binnen. De man was een beer van een vent, met een breed gezicht en stralende blauwe ogen. De vrouw had ongetemd rood haar, dat ontsnapte uit een slordige knot onder in haar nek, en een gezicht dat bezaaid was met sproeten. De vrouw haalde zijn kaart van het voeteneinde van het bed, las hem door, tikte er toen mee tegen haar handpalm.

‘Hallo, Phillip. Ik ben dokter Stella Quinn. Dit is mijn man, Ray.’

‘Nou en?’

Ray trok een stoel naast het bed en ging met een tevreden zucht zitten. Hij hield zijn hoofd schuin, nam Phillip even op. ‘Je hebt je behoorlijk in de nesten gewerkt, hè? Wil je daar ook weer uit komen?’

Hoofdstuk 1

Phillip maakte de windsorknoop in zijn Fendi-stropdas lossen. Het was een flink eind rijden van Baltimore naar de oostkust van Maryland, en daar had hij rekening mee gehouden bij het programmeren van zijn cd-speler. Hij begon relaxed met een paar nummers van Tom Petty and the Heartbreakers.

De inlichtingen van de verkeersinformatiedienst bleken te kloppen. Het verkeer op de Baltimore Beltway reed die donderdagavond zelfs nog langzamer dan voorspeld, vanwege de druilerige regen en nieuwsgierige automobilisten die remden om zich te vergapen aan drie op elkaar geknalde auto's.

Tegen de tijd dat hij op Route 50 naar het zuiden reed, konden zelfs de opzweepende klanken van een oud nummer van de Stones hem niet in een beter humeur brengen.

Hij had werk meegenomen en moest in het weekend tijd zien vrij te maken voor Myerstone Tires. De klant wilde een totaal nieuwe stijl voor de komende reclamecampagne. Goede banden, blije rijders, dacht Phillip, met zijn vingers op het stuur trommelend op de maat van Keith Richards' onstuimige gitaarmuziek.

Wat onzin was, besloot hij. Niemand was blij wanneer hij in het spitsuur in de regen reed, wat voor merk banden er ook om zijn wielen zat.

Maar hij zou wel iets bedenken wat de consumenten het idee gaf dat ze blij, veilig en sexy werden als ze op Myerstone-banden reden. Dat was tenslotte zijn werk, en hij was er goed in.

Goed genoeg om zelf de reclame te verzorgen voor vier grote klanten en toezicht te houden op het werk dat zijn ondergeschikten verichtten voor zes kleinere klanten. En dat alles zonder zich zichtbaar

druk te maken. Innovations, het chique en bloeiende reclamebureau waar hij werkte, eiste stijl, enthousiasme en creativiteit van zijn stafleden.

Ze betaalden hem niet om hem te zien zweten.

Maar wanneer niemand hem kon zien, was het een andere kwestie.

Hij nam al maanden te veel hooi op zijn vork. Voordat het noodlot had toegeslagen, had hij voor zichzelf geleefd. Nu vroeg hij zich af wat er was gebeurd met zijn ontspannen bestaan.

Door zijn vaders dood, nu zes maanden geleden, was zijn leven overhoopgehaald. Het leven dat Ray en Stella Quinn zeventien jaar geleden op orde hadden gebracht. Ze waren die sombere ziekenhuis-kamer binnengekomen en hadden hem een kans en een keus geboden. Omdat Phillip slim genoeg was geweest om in te zien dat hij geen keus had, had hij de kans gegrepen.

De onderwereld was een stuk minder aantrekkelijk geweest nadat zijn borst door twee kogels was opengereten. Bij zijn moeder had hij niet meer kunnen wonen, zelfs niet als ze van gedachten was veranderd en hem had laten terugkomen in het kleine appartement in The Block, de rosse buurt van Baltimore. Jeugdzorg had de situatie onderzocht, en hij had geweten dat hij onder toezicht geplaatst zou worden zodra hij weer op de been was.

Hij was niet van plan om terug te gaan naar jeugdzorg of naar zijn moeder, en trouwens ook niet naar de goot. Dat had hij al besloten. Het enige wat hij nodig had, was een beetje tijd om een plan op te stellen.

Op het moment werd die tijd draaglijk gemaakt door fantastische drugs, die hij niet eens had hoeven te kopen of te stelen. Maar die gunstige situatie zou niet eeuwig duren.

Terwijl de pijnstillers hun werk deden, bekeek hij de Quinns met een uitgekookte blik en deed hen meteen af als een stelletje lijpe we-

reldverbeteraars. Prima, dacht hij. Als ze de barmhartige samaritaan wilden uithangen, hem onderdak wilden verschaffen tot hij weer de oude was, dan vond hij dat best. Zij tevreden, hij tevreden.

Ze vertelden hem dat ze een huis hadden aan de oostkust, wat voor een stadskind het andere eind van de wereld was. Maar hij bedacht dat een verandering van omgeving geen kwaad kon. Ze hadden twee zoons, die ongeveer even oud waren als hij. Phillip was van mening dat hij niet hoefde in te zitten over een stelletje doetjes dat was grootgebracht door deze weldoeners.

Verder zeiden ze dat ze regels hadden waar hij zich aan moest houden, en dat een goede opleiding voor alles ging. Dat vond hij geen probleem. Hij kon goed leren, als hij tenminste de moeite nam om naar school te gaan.

‘Geen drugs.’

De ijzige klank van Stella’s stem deed Phillip zijn mening over haar herzien. Hij trok zijn liefste gezicht en zei beleefd: ‘Nee, *ma’am*.’ Maar hij twijfelde er geen moment aan dat hij zelfs in een achterlijk gehucht aan de baai wel een dealer kon vinden als hij behoefte had aan iets geestverruimends.

Toen boog Stella zich over het bed, een alwetende blik in haar ogen, een flauw lachje om haar mond.

‘Je hebt een gezicht dat op een schilderij uit de renaissance niet zou misstaan. Maar dat verandert niets aan het feit dat je een dief, een gangster en een leugenaar bent. Als je geholpen wilt worden, helpen we je. Maar behandel ons niet als een stelletje imbecielen.’

Ray bulderde van het lachen. Hij gaf zowel Stella als Phillip een kneepje in de schouder en zei dat hij zich er nu al op verheugde hen tweeën de komende tijd met elkaar in aanvaring te zien komen.

In de twee weken na dat eerste bezoek kwamen ze nog een paar keer terug. Phillip praatte zowel met hen als met de maatschappelijk werker, die veel gemakkelijker te belazeren was dan de Quinns.

Uiteindelijk haalden ze hem op uit het ziekenhuis en namen hem mee naar hun mooie witte huis aan het water. Hij maakte kennis met hun zoons, taxeerde de situatie. Toen hij erachter kwam dat de andere jongens, Cameron en Ethan, op ongeveer dezelfde manier als hij door de Quinns waren opgenomen, was hij ervan overtuigd dat ze allemaal gestoord waren.

Hij besloot rustig af te wachten. Voor een arts en een docent aan de universiteit hadden ze niet veel waardevolle spullen die makkelijk gestolen of aan een heler verkocht konden worden. Maar hij inspecteerde wat er was.

In plaats van hen te bestelen, was hij echter van hen gaan houden. Hij had hun naam aangenomen en de volgende tien jaar doorgebracht in het huis aan het water.

Toen overleed Stella, en zijn wereld had gewankeld. Ze was de moeder geworden in wier bestaan hij nooit had geloofd. Betrouwbaar, sterk, liefhebbend en scherpzinnig. Hij had getreurd om haar dood, het eerste echte verlies in zijn leven. Deels had hij zijn verdriet verdrongen door te werken, te studeren, met als doel succes en wat verfijning – en een beginnerspositie bij Innovations.

Hij was niet van plan geweest lang onder aan de ladder te blijven staan.

Dat hij die baan bij Innovations in Baltimore had aangenomen, was een kleine persoonlijke overwinning geweest. Hij ging terug naar de stad waar hij zoveel ellende had doorstaan, maar hij ging terug als een man met stijl. Niemand zou vermoeden dat de man in het gedistingeerde pak vroeger een kruimeldief en een drugsdealer was geweest, en zich af en toe zelfs had geprostitueerd.

Alles wat hij de afgelopen zeventien jaar had bereikt, had hij te danken aan het moment waarop Ray en Stella Quinn zijn ziekenhuis-kamer binnen waren gekomen.

Toen was Ray onverwacht overleden. De schaduwen die zijn dood had achtergelaten, waren nog niet verdreven door het licht. De man van wie Phillip zoveel had gehouden als een zoon maar van een vader kon houden, had zijn leven verloren op een stille weg, op klaarlichte dag, toen zijn auto met hoge snelheid tegen een telefoonpaal was gereden.

Opnieuw een kamer in het ziekenhuis. Ditmaal was het de Mighty Quinn die gebroken in het bed lag, omringd door piepende apparaten. Phillip had samen met zijn broers beloofd om de laatste van Ray Quinns ontheemde kinderen, nog een verloren jongen, bij hen te houden en op hem te passen.

Maar deze jongen had geheimen, en hij keek je aan met Rays ogen.

In de haven en in de woonwijken van St. Christopher, dat kleine stadje aan de oostkust van Maryland, deden allerlei praatjes de ronde. Geruchten over overspel, zelfmoord, een schandaal. Phillip had het gevoel dat zijn broers en hij geen stap dichterbij de waarheid waren gekomen sinds die insinuaties zes maanden geleden waren begonnen. Wie was Seth DeLauter, en wat was zijn relatie met Raymond Quinn?

Nog een verdwaald schaap? Nog een opgroeiende jongen die verdronk in een wrede zee van verwaarlozing en geweld, en die wanhopig een reddingslijn nodig had gehad? Of was hij meer? Niet alleen een Quinn doordat Ray hem had opgenomen, maar ook door zijn afkomst?

Het enige waarvan Phillip zeker was, was dat de tienjarige Seth zijn broer was, net zozeer als Cam en Ethan zijn broers waren. Elk van hen was verlost uit een nachtmerrie en had een kans gekregen zijn leven te veranderen.

In het geval van Seth waren Ray en Stella er niet meer om hem die keus te geven.

Een deel van Phillip, de jonge onverschillige dief die hij was ge-

weest, haatte alleen al de mogelijkheid dat Seth een echte zoon van Ray was, een zoon uit een buitenechtelijke relatie, die uit schaamte in de steek was gelaten. Dat zou verraad zijn aan alles wat de Quinns hem hadden geleerd, aan het voorbeeld dat ze hem hadden gegeven door hun eigen levenswijze.

Hij verfoeide zichzelf om die gedachte, om het feit dat hij Seth af en toe opnam met een koele taxerende blik en zich afvroeg of het leven van de jongen de reden was van Ray Quinns dood.

Telkens wanneer die kwalijke gedachte bij hem opkwam, concentreerde hij zich op Gloria DeLauter. Seths moeder was de vrouw die professor Raymond Quinn had beschuldigd van seksuele intimidatie. Ze had beweerd dat hij haar jaren geleden had lastiggevallen, toen ze aan de universiteit studeerde waar hij college gaf. Maar er was geen enkel document gevonden waaruit bleek dat ze daar college had gevolgd.

Diezelfde vrouw had haar tienjarige zoon aan Ray verkocht alsof hij een pak vlees was. En Phillip was ervan overtuigd dat Ray diezelfde vrouw had opgezocht in Baltimore voordat hij naar huis was gereden – zijn dood tegemoet.

Ze was ervandoor gegaan. Vrouwen als Gloria wisten zich altijd te redden. Weken geleden had ze de Quinns een niet al te subtiele chantagebrief geschreven: als jullie het joch willen houden, heb ik meer nodig. Phillip klemde zijn kaken op elkaar bij de herinnering aan de pure angst op Seths gezicht toen hij van die brief hoorde.

Ze kreeg de jongen niet terug, verzekerde hij zichzelf. Ze zou erachter komen dat de gebroeders Quinn niet zulke gewillige slachtoffers waren als een teerhartige oude man.

Trouwens, ze had niet meer alleen met de gebroeders Quinn te maken, dacht hij toen hij afsloeg naar de landelijke provinciale weg die naar hun huis leidde. Denkend aan familie reed hij langs velden met sojabonen, erwten en meer dan manshoge mais. Nu Cam en Ethan

getrouwd waren, werd Seth ook bijgestaan door twee vastberaden vrouwen.

Getrouwd. Zowel verbaasd als geamuseerd schudde Phillip zijn hoofd. Wie had dat kunnen denken. Cam was getrouwd met de sexy sociaal werkster van Seth, en Ethan met de zachtmoedige Grace. En door dat huwelijk was Ethan op de koop toe meteen vader geworden, van Grace' schattige dochtertje Aubrey.

Hij was blij voor hen. In feite waren Anna Spinelli en Grace Monroe geknipt voor zijn broers. Als familie zouden ze sterker staan wanneer er werd beslist over de permanente voogdij over Seth. En het huwelijk leek zijn broers te bevallen. Ook al kreeg hijzelf van het woord alleen al de kriebels.

Persoonlijk gaf Phillip de voorkeur aan een vrijgezellenbestaan en alle voordelen van dien. Niet dat hij de afgelopen maanden veel tijd had gehad om van die voordelen te profiteren. Weekenden in St. Chris, zorgen dat Seth zijn huiswerk maakte, een scheepsromp bouwen voor het pas opgerichte Boats by Quinn, de boekhouding doen voor het nieuwe bedrijf, boodschappen doen – allemaal taken waarmee hij opeens was opgescheept. Dan kwam een man niet meer aan zijn leven toe.

Hij had zijn vader op diens sterfbed beloofd dat hij voor Seth zou zorgen. Met zijn broers was hij overeengekomen dat hij zou terugkomen naar de kust om het voogdijschap en de verantwoordelijkheden met hen te delen. Voor Phillip betekende die overeenkomst dat hij zijn tijd moest verdelen tussen Baltimore en St. Chris, en zijn energie tussen het in stand houden van zijn carrière – en zijn inkomsten – en de zorg voor een nieuw en vaak lastig broertje en een nieuw bedrijf.

Het was een riskante onderneming. Volgens hem kon je een kind van tien onder de beste omstandigheden al niet grootbrengen zonder problemen en vergissingen. Seth DeLauter was tot dusver grootge-

bracht door een parttimehoer, een fulltimejunkie en een amateur-afperser, dus in ronduit beroerde omstandigheden.

Een botenbouwbedrijf op poten zetten viel ook niet mee. Het was een aaneenschakeling van vervelende details en zwaar werk. Toch ging het op de een of andere manier goed. Als hij de belachelijke aanslagen op zijn tijd en energie buiten beschouwing liet, ging het zelfs heel goed.

Nog niet zo lang geleden had hij zijn weekenden doorgebracht met aantrekkelijke interessante vrouwen voor een etentje in een hip nieuw restaurant, een bezoek aan het theater of het concertgebouw en als het klikte op zondag een rustige brunch in bed.

Dat kwam wel weer, beloofde Phillip zichzelf. Zodra alle details waren afgehandeld, zou hij zijn oude leven weer oppakken. Maar, zoals zijn vader gezegd zou hebben, de komende en voorlopige tijd...

Hij reed de oprit van hun huis op. Hoewel het niet meer regende, glinsterden de bladeren en het gras nog van het vocht. De schemering viel al in, en in de woonkamer brandde zacht en verwelkomend licht. Een paar van de zomerbloemen die Anna met zoveel zorg had opgekweekt, hielden nog dapper stand, en ondanks het schemerige licht zag hij al wat vroege herfstbloemen bloeien. Achter het huis blafte de puppy, al kon je Foolish eigenlijk geen puppy meer noemen. Daar was hij met zijn negen maanden inmiddels te groot en te dik voor.

Het was Anna's beurt om te koken, herinnerde hij zich opeens. Goddank. Dan kwam er tenminste een fatsoenlijke maaltijd op tafel. Hij rolde met zijn schouders, verheugde zich al op het glas wijn dat hij voor zichzelf zou inschenken. Toen zag hij Foolish achter een kale gele tennisbal aan om het huis heen komen rennen.

Zodra de hond Phillip zag uitstappen, verloor hij zijn belangstelling voor de bal. Hij kwam slippend tot stilstand en begon wild en bang te blaffen.